

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legcélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre 12 korona. Félévre 6 korona.
Negyedévre 3 korona.

REGÉNY.
(1. folytatás.)

I.
Páczafalusy Lőrincz gróf valóban olyan szivességet és kedélyességet feltűntető arccal fogadta vendégeit és kísérte fel a számukra kijelölt szobába, hogy valamint a báró, úgy a báróné és leánya is nem kételkedhettek többé benne, hogy látogatásukkal igazi ünnepi örömet okoztak a kastély úrának.

Alfonz kezet csókolt a bárónénak, a báróval melegen kezet szoritot. Teréznek pedig karját nyújtá s úgy vezette őt a számukra kijelölt szobáig.

Néhány perczig az öreg gróf és fia egyedül maradtak, amikor az atya arra kérte fiát, hogy míg ő majd ebéd idejéig társalgásával elfoglalja az

Mikor a lelkek szövetkeznek...

Irta: Lauka Gusztáv.

EGY ELŐFIZETŐNÖNK ARCZKÉPE.

öregeket, Alfonz lehető legkedvesebben mulattassa a leányt, még pedig annyi ügyességgel és kellemes érzést keltő társalgással, hogy az hazatérésük alkalmával ne csak megelégedetten, hanem kedves és maradó emlékekkel térjen vissza otthonába.

A fiatal gróf, mintha nem is hallotta volna atyja kérését, egészen közömbös és szóvalan maradt.

Az öreg gróf komor nyikja által tudatta szakácsnéjával, hogy vendégek érkeztek és egészen nyugodt maradt az ebéd minőségére nézve, mert bizonyos volt benne, hogy az ismert ügyességével most sem fog szégyent hozni a kastély konyhájára.

Nemesak a hétköznapi, hanem az ünnepi ebédek szokásosan mindig két órákor lettek feltálalva és így a gróf, hogy vendégeit addig is kellemesen szórakoztassa, felajánlotta nekik a park üde és illatos légkörében való sétálást, amit azok szívesen el is fogadtak. A gróf öröme még magasabbra emelkedett, amikor észrevette, hogy míg ő a bárónak és nejének a szőlős-venyigével befutott útkerítéseket, halmokat és ősi bükk- és tölgyfákat, ritka nagyságu hársfákat mutogatja, addig fia és a bárónő a virágültetvények, ágyak, rondók és újabb oltságok szemlélésével vannak elfoglalva, még pedig oly érdekes társalgásban, hogy másfelé nem is tekintettek, hanem tovább sétáltak.

Teréznek különösen tetszettek a szökőkutak, a forrásalkotta medencék és a parkban szétszórva található kisebb vagy nagyobb kalitkák, amelyekben fekete rigók, mátyások, seregélyek, a vidéken másutt alig található ritka galambpárok ugrándoztak, énekeltek, füttyültek vagy turbékoltak.

A háziúr, a báró és báróné a vidékszerte ismeretes és nevezetes barlangot tekintették meg, amelyről a háziúr komolyan állította, hogy még szépatyja építette, s hogy az a bükkfa, amely mellette áll, már akkor is megvolt.

— Kedves bárónő, — szólt kevés szünet után az ifju gróf, mikor már a hármas társasághoz menőben voltak, — majd elfelejtetem parkunknak szinte egyik érdekességét bemutatni, amely nem tudom, megvan-e a báró parkjában is, mert ha nincs, annival inkább érdekelni fogja a bárónőt, mert lakói annyira megvannak szelidítve, hogy különösen nők kezéből, minden félelem nélkül az eleséget is elfogadják. A hattyus tavat értem, mely a kertnek jobboldalán fekszik és lombokban gazdag fűzfákkal van körülövezve.

— Nagyon köszönöm a grófnak, hogy ez eszébe jutott és megláthatom őket annival inkább, mert bár nagyon szeretem a hattyukat, parkunkban még nem található.

A fiatal gróf anélkül, hogy egyetlen szóval válaszolt volna: inkább futva, mint sebesen menve, eltűnt, de csakhamar ismét megjelent néhány zsemlyével a kezében, melyet a közelben levő kertésztől hozott.

Teréz nagy örömét és mulatságát találta a szelid hattyuk etetésében és azt csak akkor hagyta abba, mikor a kastélyban megcsendült az ebédre hívó kisebb harang. Mindketten derült arccal keresték fel szüleiket, azután együttesen mentek vissza a kastélyba.

A grófi fényüzéssel megterített asztalnál a báróné mellett a báró és a gróf ültek, a fiataloknak pedig egymás mellett jelölték ki helyüket.

Ebéd alatt a nagyvilág újdonságairól, a magasabb úri körökben történt ismeretségekről, házasságokról, születésekről, halálozásokról beszéltek, miközben a báró azt is felemlítette, hogy legközelebb, ha szívesen látja őket, a fiatal grófot is meg fogják látogatni.

Mi természetesebb, mint hogy Alfonz úgy nyilat-

kozott, hogy ünnepnek tekinti azt a napot, melyben szerencséje lesz az általa igen tisztelt családhoz. Hogy Teréznek is mondjon valami kedveset, azt is megígérte, hogy azon esetben, ha a báró alkalmas tavat fog parkjában létrehozni, a hattyukról ő fog gondoskodni. Teréz gömbölyű kis kezét nyújtá köszönetül az ifju grófnak és azt is kijelenté, hogy igen nagy örömet okozott neki ezen ígéretével.

Az ebéd végeztével a dohányzó szobába vezette a bárót, a bárónénak, leányának és fiának pedig az erkélyen mutatott helyet, ahonnan igen kedves kilátás nyílik a szabadba. Kinyilatkoztatta azt is, hogy azon esetben, ha a dohányfüst nem kellemetlen nekik, a dohányzóban is szívesen látják őket.

Az erkélyen a fiatal gróf ismertette meg a bárónét és leányát a kilátás szebb és nevezetesebb pontjaival, a dohányzóban pedig a gróf és báró bizonyosan gyermekeik jövőjéről társalogtak. Alkalmassint úgy gondolkodtak, hogy az Alfonz és Teréz házassága hátralevő napjaiknak nemesak nyugalmát, hanem boldogságát is biztosítaná.

Alfonznak és Teréznek alkalmassint eszükbe se jutott még atyjuknak ezen óhaja, mert minden egyébről igen kedélyesen és meghittent társalogtak, csak épen szívük érzelmeire nézve maradtak szóntalanul.

Már alkonyodni kezdett, mikor a báró a hazautazás szükségét kezdte említeni s noha a háziúr estelire is nagyon szívesen látta volna őket, a báró azon nyilatkozattal, miként úgy intézkedett, hogy nyolcz órára a szolgaszemélyzet készen várja, parancsot menesztett kocsijához, hogy az befogjon.

Az öreg gróf és a báró alkalmassint talán még mindig gyermekeik jövőjéről gondolkodtak, a báróné pedig, tekintettel a gyönyörű és üde holdvilágos éjszakára, az utazás kelleméin merengett, míg Teréz, mintha már látná a fehér hattyukat a sándorfalusi parkban, hálátjelző szemekkel tekintett Alfonzra, aki már ekkor elhatározta, hogy az ő birtokától mintegy három kilométernyi távolsági különbséggel távolabbi kastélyáig atyjának vendégeit elkíséri. Már csaknem előállott a báró fogata, mikor ő is befogatott.

Az öreg grófnak annival inkább tetszett fiának ezen elhatározása, mert abból azt magyarázta, hogy az is mindinkább érdeklődik Teréz iránt.

Mikor nyugalomra tért, esteli imájában azon kérelemmel járult a mindenek Urához, miként engedje meg, hogy Alfonznak Terézzel való egybekelését megérhesse.

Az ifju gróf értesítvén a bárót is hazakisérési szándékáról, az nem tehetett egyebet, mint hogy néhány perczig várakozott, míg az ifju gróf fogata is előállott. Valamivel később együtt hajtattak ki a Paczafalusy Lőrincz gróf udvarából.

Alfonz nem hajtattott tovább a Szakaszy báró udvarának kapujánál. Ott leszállott, a bárónénak kezét csókolt, a báróval és leányával pedig melegen kezelt

szoritott. Mikor már kocsiján ült, csak ennyit kiáltott az udvar kapuján már áthaladt bárói család felé:

— Bárónő, meg ne feledkezzék a tőről...

Teréz mosolyogva csak ennyit válaszolt:

— Maga pedig a hattyúkról.

Az ifju épen háromnegyedórával ért később birtokára, mint különben ért volna.

Akik azt hitték, hogy Alfonz lenyugvása előtt Teréztől ábrándozott, nagyon csalatkoztak, ő már ekkor a következő nap teendőit forgatta elméjében, már előre meghatározta az órát, amikor gazdatisztjével és udvarbírájával a komlótermelés módozatairól és eshetőségeiről fog értekezni. Ez annyival kedvenczebb eszménye lett, mert több, a gazdálkodásban jártas egyéntől hallotta, hogy különösen ezen a vidéken, a nagyobb termőfölddel bíró tulajdonosoknál, ezen gazdálkodási ág után igen szép jövedelmet lehet felmutatni.

Nem tudjuk dicséretére vagy megróvására mondjuk-e ki azt, hogy az ifju grófnak még eszeágában sem volt a nősülés szükségességéről gondolkodni.

A házasság kissé megzavarja jövőben követendő terveink menetét és én elég idegszerűnek tartom arra nézve akkor intézkedni, mikor gazdálkodásomban már minden akként lesz berendezve, hogy gondosságomat leendő családom és előállítható jövedelmemre nézve nyugalmasan megoszthatom.

Daczára tehát annak, hogy atyja nem egyszer, hanem többször előhozta, hogy életében milyen boldog és halálában milyen nyugodt volna, ha a fia már akkor, mikor ő még él, kísérné Terézt az oltárhoz, Alfonz félig-meddig mindig kitérően válaszolt, s ha nem mutatott is idegenkedést atyja akaratának teljesítésétől, de fiatalágát hozva fel ürügyül csak annyit mondott, hogy mindig jobban közeledik az idő, mikor ezen az ő reá nézve minden tekintetben ajánlatos és tetszetős házasságról ő is komolyabban fog gondolkodni.

Atyja, habár jobban szerette volna, ha fia most már biztosítja arról, hogy eszeágában sincsen más családban keresni leányt, akivel életörömeit és fájdalmait megoszthatja, s akivel kész lesz olyan családot alkotni, amely a gróf Páczafalusy nevét és multját sem engedi feledésbe menni. Alfonz mégis fentartotta, legalább egy időre, saját magáról való gondoskodását, de olyan választól is tartózkodott, aminő atyjának fájdalmat okozhatott volna. Atyját az is megnyugtatta, hogy ha Alfonz előbb vagy utóbb ígéretet tesz és szavát adja Teréznek, hogy azon esetben, hogy ha ő sem idegenkedik tőle és szeretetéről biztosítja, szavát nem fogja megszegni és ő megéri azt a boldogságot és nyugalmat, hogy fiának jövőjéről a legszebb reményekben gazdagon költözhessen őseihez.

(Folytatása következik.)

~ Egy barátához. ~

(Pályamunka.)

*Veled valék a fény, öröm között!
Veled, ha bú szívedbe költözött!
S ma már, mint tört hajója roncsain
A bús hajós némán, szorongva ül;
Hitét már-már meglörte tengerkén, —
Magam vagyok, magam, csak egyedül!*

*Körül zord némaság távol s közel,
Baráti szó sehol sem hangzik fel!
A dal előtt bezárva bús ajkam,
Örömtelen, keserves életem;
A bú nehéz keze nyugszik rajtam,
S vigasztalom, ah, senkim sincs nekem!*

*A tört hajósnak sík tengervizén,
A kékes ködből int egy lenge fény.
Édes remény lopózkodik belé:
Kijut talán a messze partra még?!
... S egy sajka reng a bús hajós felé...
Szegény szívében öröm lángja ég...*

*De ah! felém a zöld remény nem int,
Hogy egyesülhet hő szívünk megint!
Szíved kemény s a büszkeség heve
Ragad magával messze tégedet!
Ma még barátokkal vagy környezve,
De az körükből messze el, kivet!*

*S ragad magával ingatag hajón,
Ragad keresztül vérszen és bajon,
Sivár tenger szeszélyes, kék vizén!
... S ha ingatag hajód süllyedne tán,
Ah! bár mehetnék érted akkor én —
A szeretet kicsinyke sajkáján!...*

Achim Géza.

Ah! azok a gyermekek!

Irta: Beksics Gusztávné.

— No nézze! — szólt a kis Róbert anyjához. — Janka néninek fia született, pedig tél van! S ma tanultam a természetrajzban, hogy a golya már szeptemberben elutazik meleg tartományokba!

— Nem jól tanultad — feleli a kis huga, a böles Gizi fivérének. — Látod, a papa tegnap is lőtt kis golyákat, pedig még csak márczius van.

— Nem golyák azok, hanem szalonkák! — felelé nevetve a fiu.

— Ah, nem igaz! Kis golyák! Ösmerem a képes könyvből s a mamájuk nagy, de kicsi az orra is, teste is kicsi, mint czeké.

— Csöndesen, gyermekek! — szól anyjuk, s könnyet törül szeméből. — A nagymama meghalt, nem illik itt most hangosan beszélni.

— Nagymama csak alszik! nem akar beszélni! — feleli a kis nyelves Gizi. — Most voltam benn nála!

Megcsiklandoztam a kezét, nem mozdult. Fázik, olyan hideg! S ekkor beleszuram e kis baba-gombostűt a kezébe, mégsem kiáltott!

— Irtózatoss; — kiált az anyja s befut a mellékszobába, ahol tényleg a nagymama fekszik az ágyon meghalva.

S kisebbik fia, Ödönke, ott ül mellette s egy tollseprővel csiklandozza az orrát!

— Oh! istenem! — zokogja az anyja, — ne vedd csúfságnak a kis együgyűek tettét. — Takarodol le onnét, te rossz fiu!

— Ébleszttem nagymamát! — sikongja a fiu s nem irtózik a halottól, mert világos van! Ah! lenne csak sötét, akkor minden karosszékben, vagy butordarabban egy bánýarémet látna s félne a kis haszontalan!

— Anyai öröme. —

S van öröm, mikor meghozzák a koporsót, virágot, koszorút s midőn a pap s a sok vendég jön. Hát még a kocsizás a temetőbe, hol havas földbe gödröt ástak s a nagymamát leeresztik.

De erre már elpityergi magát a kis Gizi s bedobja a nagymama után a muffját, hogy meg ne fázzék. Ödönke is lekészül oldani buksi fejről a prémes sapkát, de szerencsére siró anyjuk megakadályozza ebben.

A sirások nevetnek s a kis gyermekek sirva intgetnek nagyanyjuknak esókot s kiabálják:

— Gyere vissza nagymama, ha fázol, gyere vissza!

A kocsik hazarepitik a kis unokákat s a jó uzsonna feledtetik velük a jó, mesélő nagymamát. Beosonnak a

nagymama szobájába, felöltöznek ruháiba. Ödön a nagy szoknyát vette föl, Gizi papucsáiban csoszog s főkötő van a fején s mikor siró anyjuk benyit, a kicsik nevetve tapsolnak:

— Ne sirj, itt a nagymama! Itt a nagymama!

S anyjuk keblére öleli a két pirinkót, kik kedves tudatlanságukban oly éles fájdalmat okoznak neki.

Másnap beállítanak a konyhába, hol a szakácsnő örömmel beszél a szobaleánynak, hogy meghalt valahára a vén fősvény asszony, nem lesz mindig a nyakán!

— Csudálatos egy banya volt! — feleli a szobaleány.

S a kis Ödön belopódzva anyja ölébe, ki még mindig sír, így szól:

— Ne silj mamuskám, azélt a csudálatos banyáélt!

— Ki mondta ezt neked? — rivall szigoruan a fiura a mama s a kicsi pityeregve feleli:

— Liza szobalány mondta, hogy mindig leskelődött utána, mikor a papa megpuszizta!

— Ah! dupla fájdalom alatt nyög az ifju anyja. A temetés után férje eme magaviselete kétségbeejtí, a szobalány elkergettetik s Ödönke nem kap pusztit azon estve szüleitől. A szobában csönd van. A konyhába menekszik, de ott a szakácsnő förmed rá:

— Maga kis kofa! Nem hiába hasonlít ugy az öreg nagyságához, aki meghalt.

— Látta maga, hogy a tata megcsókolta Lizát? — kérdi tovább a szakácsnő.

S a kis fiu csak bámul, bedugja két ujját a szájába, majd orrocskájába s int, hogy nem!

— Hát máskor ne árulkodjon annak a kopasz anyjának! Értette? Mert beverem a száját!

— S a kis fiu beszalad az édesanyjához s azt kérdi:

Mama, miért vagy te kopasz?

— Micsoda kérdés ez?

— Azért kérdi Ödönke, — szól a böles Gizi, — mert te minden estve leveszed a hajadat s a kezeden fészölöd.

— A nagymama a fejét is levette minden este, — szól Ödön, — és a fogait minden estve pohár vízbe tette s akkol ugy beszélt, mint a mumus!

— Irtózatoss gyermekek! — szól az anyja s készül büntetést kiszabni Ödönkére.

Ödön ordít s anyja kiszalad. Utanasompolyog a kis Gizi, hizelegve anyjának:

— Mama! mamukám! Mikor kap már ki Ödönke?

— Hagyj békét! Most nem érek rá! — feleli az anyja.

A kis leány vár, nézi boszus anyját, majd tíz perc múlva így szól:

— Mégsem ér rá megverni Ödönkét?

— Mégsem!

Csak tür, csak tür a gyermek, de végre szeretné már tudni, mikor élvezendí azon látványosságot, hogy öcsését verjék s így szól:

— De most már csak ráér mamuskám, mi?

S még este is ily látványosság vár a kedvencz lánykára.

Az iskolásfiu, Róbert, rossz bizonyítványt hoz haza és apja megdorgálja. Majd így szól:

— Én a te korodban valódi mintája voltam az iskolának! Engem ugy mutogattak!

— Hm, nem küldtek téged a postán is el, papa? mint te szoktad a boltból a ruhamintákat küldeni e felirással: értéktelen!

— Ejnye! hol az a nádpálcza? — ordit dühében a megsértett apa s a kis Gizi a karosszékből feláll, hogy jól meglássa, mikor bátyjáról egy bizonyos ruhadarabot lehuz a papa és üti, veri nyelves fiát!

— Elég már! — kiált az egész nap kinlódott anya. — Hiszen már százat is ütöttél reá!

— Csak kilenczet! — számolja Gizi.

— Valóságos pokol az életem, — sóhajtozik az anya.

— Miért nem neveled jobban a gyermekeket? — kiált férje.

— Szépen nevelhetem én a gyermekeket, mikor te úgy megfélemedzel magadról és a kis fiad előtt csókolgatsz a szobalányt!

— Eh! ez nem igaz! Szentelen hazug kölyök az a fiu! Ah, megyek! Nem vacsorálok itthon! Egész nap dolgozom, este sincs békeségem! — ordit az apa s kalapját véve, elrohan.

Az anya sirva fakad, nem vacsorál, a gyermekek maguk esznek s nem lévén felügyelet, mint torkig eszik, iszszak magukat.

Hajnal felé hazajön az apa. Az anya ekkor már a három kis ágyacskát rendre járta, mert Gizike kiugrott álmában, a sok vacsora nehéz volt gyomrának s lázalmában azt hiszi, egy kocsi átment a derekán. Ödön ájuldozik és az iskolásfiu fejét fájditva, virraszt.

— Mit vársz reám? Miért nem feküdtél le? — kiabálja a férj.

— Azt akartam tudni, meddig fog lelked elmaradni; talán az elkergetett szobalányommal mulattál?

— Hárpia! — ordítja a férj s a sok bor fölémelyíti a gyomrát s rosszul lesz.

A nő ápolja, gondoza, megsajnálja! Csak Gizi kegyetlenkedik, mert így szól:

— Hát a papát miért nem vered meg, mama? Ő is sokat evett, bezzeg, mink kikaptunk!

— Megvert engem a jó Isten! — feleli dörögve az apa. — Szép családi életem van!

— Ah, papa! Hol találkoztál vele? Lehúzta a nadrágodat?

— Hallgass! — szól az apa és elfújja a gyertyát, mire a gyermekcsereg megszeppenve elcsöndesül.

Erősen behunyják szemeiket, mert félnek nagyon.

Gyöngé sóhajokat hallanak.

Azt hiszik, a mumus van itt, pedig csak anyjuk jelzi ezekkel szeliden fájalmát férje előtt.

Egyszerre lépteket hallanak.

Erős léptek közelednek a sóhajtozó asszony felé. Egy szék felborul s a nagy fiu aggódva felül ágyába s így szól:

— Apa, apa! Mi az? Ki jár itt?

— Eh, aludjál! Békitem anyádat, hogy ne morogjon.

— Ah, édesapám! Mikor én az iskolába megyek, rám mindig morog a szomszéd kutyája, békítsd ki azt is!

Elfojtott kacaj jelzi, hogy a mama megbékült s a papa így szól:

— Ah! ezek a gyermekek!

Az első tálkanál csördülés.

Irta: Zombory Dániel.

(Pályamunka.)

Miután az irodában napi munkám nagy részét befejeztem, tovább is íróasztalomra könyökölve maradtam, azon gondolkodván, hogy ma mivel lepjem meg aranyos kis muczuskámat.

Már akárhogy ítéljenek meg, vagy nevéssenek ki a megkövesült szívű agglegények, négy hét óta, mióta a házasság rózsalánczával vagyok egy kis földi angyallal összefűzve, nem mult el az Istennek egyetlen áldott napja, hogy őt valamivel meg ne leptem volna.

Egy kis bon-bon, csokoládé, datolya, vagy egyéb csemege, hazatértemkor mindig szokott számára rejtőzni kabátzsebeim tömkelegében.

— Széttépett levél. —

Persze, az igen tisztelt agglegény uraknak halvány fogalmuk sem lehet arról, hogy az ilyen kis angyalok azt a látszólagos csekélységet mily hatványozott mértékben képesek visszafizetni gyöngédségük számtalan jeleivel, ragaszkodásukkal, páratlan szeretetük nagyságával!...

Már ha Elizkém észreveszi, hogy lakásomhoz közeledem, pedig minden bizonnyal észreveszi lábkopogásomról... talán még lélegzetvételemről is, kedvenc olvasmányát vagy kézimunkáját eldobva, édes kacagással rohan ki elé s a szó szoros értelmében a nyakamba ugrik.

Ezen képnek a nagyságát, magasztosságát csak mi, házasok, érezhetjük át igazán. Ugy képelem, mintha a Mindenható Isten angyala szállana le reám az égből, aki fárasztó, komoly munka után életem poharát a nektárak nektárával igyekeznék megédesíteni.

Ha netalán a mindennapi élet háborgó tengerének hullámai halántékomon észrevehető nyomot hagynak, senkisémet látja

azt meg hamarább, mint az én kis feleségem s nem nyugszik, míg azt onnan esőkjai özönével el nem távolítja...

Ó, megboldogult legényéletemkorom, én bizony egy cseppet sem sirok utánad! Menj Isten hírével, légy boldogítójuk azoknak a nőtlen, agg „gyászvitézek”-nek, akiknek nem volt elég merszük annak idején az édenkert ajtaján kopogtatni!...

Mig nőtlen voltam, mindennapi fáradságos munkám után mi volt egyedüli élvezetem, szórakozásom? Este jó ójfelutánig betülni valamely borgözös és dohányfüsttel telített levegőjü vendéglő helyiségébe, ott rosz vacsorával s borral egészségemet kockáztatni, félittas cimborákkal a megtakarított pénzeeskét kártyán elverni, adósságot csinálni, stb. stb.

Ezekkel szemben a boldog házasságot páratlan előnyei össze sem hasonlíthatók. Ég és föld a kettő között.

Mint gerlepár hűs erdő árnyában, úgy élünk mi egymásnak, egymásért boldog szeretetben. Nincs semmi óhajunk, semmi kívánnivalónk; mindenünk megvan, a mi két szerető szív boldogítására elegendő.

Igazán a sors kegyeltjének mondhatom magamat, hogy nekem ily szerencsét juttatott osztályrészü.

Sokszor hallottam a régiektől — s most mosolyogva gondolkodom rá —, hogy a házastársaknak legalább hét kósót kell együtt elfogyasztaniok, míg teljesen megismerhetik egymás lelkületét. Én kis feleségemet, mondhatom, négy hét óta teljesen meg, és kiismertem, nem hiába mondják, hogy ma többet él az ember egy-két hét alatt, mint hajdan éveken keresztül.

Az egymás iránti bizalmunk tántoríthatatlan, daczára, hogy csupán dévajsból egy párszor később találtam hazamenni a szokottnál s lestem a hatást, de az én áldott lelkületü kis feleségem époly kedvesen fogadott, mint egyébkor.

No aztán, — mint tudjuk, — az anyósokról, az anyósoknak viselt dolgaikról egész borzalmas legendák keletkeztek, úgy hogy megvallva az igazat, nekem is borsózdott tőlük a hátam. De most már látom, hogy ezek is afféle agyrémek s a roszakarat idétlen szüleményei. Nincs ezeknél a társadalomnak gyöngédebb alakjai.

Ha hazamegyünk, anyósom alig találja helyemet! — elég gyakran megyünk, mégis mindig arról panaszkodik, hogy régen nem látott bennünket. Ha ebéden maradunk otthon, a legkedvencebb ételeimet találom az asztalon. Apósom is a megtestesült jóság, daczára mézárós foglalkozásának, hihetetlen szelíd, — hevesebb indulatoktól ment — érzelmekekkel van megáldva, ő meg folyton azzal ül, melyikből hozzon, fehéret vagy vöröset, ót-e, vagy ujat?

Ugy, hogy sokszor — nem tagadom — duzzadok a jóléttől, a nagy boldogságtól!

Ily édes gondolatok hatása alatt ma is hogyan térhettem volna haza üres kezekkel, illetőleg üres zsebbel.

De kis feleségem most nem röppent ki elém.

Hej! — gondolám — muczuskám nagyon el lehet merülni a „Kék vér” olvasásába, mit az este hoztam neki.

Torkomat köszörültem, erősebben kopogtam, de az ajtó csak nem akart kinyitni. Sőt nem is nyílt ki, be volt zárva.

Hogyan? — tünődém — kis feleségem ilyenkor, ha máshol volt is, várni szokott.

A cseléd mondja azután, hogy a nagysága még délután kisírt szemekkel távozott, azóta nem látta, azt sem mondta, hova megy...

Istenem, mi történt!...

Rohanok gyorsan apósomékhoz, hátha ott van.

Ott is volt. De minő állapotban! Istenem, majd megőrülök... Ágyban fekszik s anyósom rakja fejére, homlokára a hidegvizes-ruhát.

Inkább örjögve, mint beszámítható állapotban, egy szempillantás alatt százféle kérdést intézek hozzá:

— Kis angyalom, mi bajod?... Beteg vagy?... Rosszul lettél?... Mi történt?... Mid fáj?... Hol fáj?... Rohanjak orvosért?... Mért nem küldted értem rögtön a cselédet!... stb... stb...

De az én szívem egy árva szóval sem világosítja fel háborgó lelkemet.

Láztól égő arczczal fölėje hajlok, orró esőkjaimmal elhalmozom, majd esemegével akarok neki kedveskedni, nézd, lelkem, most mit hoztam... Elizkém, egyetlenem!...

Ő rá se néz, hanem befelé fordulva, elkezd hangosan zokogni. Anyósom is zsebkendőjéhez kap s fájdalmas sirásra fakad.

Szent Isten, — mondom magamban, — hát még ilyen is történhetik a világban?... De hát miért nem szabad nekem azt megtudni, hogy feleségemnek mi baja történt?... Utóljára is, nincs nekem ahoz jogom?... S feleségemet is ily hirtelen mi hidegítette el tőlem, hogy még egy biztató pillantásra sem érdemesít?...

A nagy fájdalomtól, melyet ez az óriási változás villámcsapásként mér reám, valójában sirt testem és lelkem.

Később erőt véve magamon, ismét kértem feleségemet, anyósomat, könyörögtem, rimázkodtam, hogy adják tudtomra, mi történt, mert kiesik a lelkem.

Végre aztán anyósom kezdte el fuldokló, szakgatott hangon, anélkül, hogy reám hallgatott, vagy kérdésemre csak egy szóval is felelt volna:

„Lám, megmondtam én ezt előre, lányom... De akkor nem hallgattál szavamra... A férfiak mind egyformák... Egyik olyan, mint a másik... Ma már ritka közöttük a tisztességes, hű férj...”

Puff neki — mondtam magamban — beh szépen vagyunk. — De hát kérem — mondtam illő tisztelettel, — én eddig tisztességes és hű férjnek tartottam magamat!...

— „Eddig” mi is annak tartottunk, — mondtá anyósom, látható hidegséggel.

— De nem úgy értem, kedves anyácskám, — felelém megdöbbenve, — hogy csakis a jelen időkig lennék érdemes e névhez, mert Isten látja lelkemet, minden igyekezetem oda irányul, hogy azt a jó elnevezést kedves feleségem boldogítására s az egész család megelégedésére, az idők végtelenségéig megtartsam...

— Hogyan magyarázható tehát mégis ki, édes fiam, — szól anyósom kissé lágyabb hangon, — hogy házassági éltetek, ugyszólván küszöbén, a mézeshetek napjaiban, tisztességes és hű férjjel ilyesmi megtörténhetik?

— De hát micsoda? Édes anyácskám.

Ő rám se hallgatva, folytatja.

— Neje iránt hűséges, odaadó szerelemmel viseltető férj sohasem feledkezhetik meg annyira magáról... Vagy azt hiszed, édes fiam, hogy életünk rögs útjai fájdalmas sebet ejtő tüskékkel ugvis nincsenek eléggé megrakva, ha az egymáshoz tartozó, szerető szívek csakis egymás boldogítására törekszenek?... Azt ne hidd... Oh, ne hidd!...

Utolsó szavai zokogásba fuladtak.

Már a kétségbeesés végső fokára jutottam, átkoztam végzetem, hogy nekem ezt a kínos napot is meg kellett érnem, midőn léptek hallatszottak.

No, hála Istennek, bár apósom jönne, hogy e rettentő állapotból kiszabadítana.

Ő is volt.

De majd hanyattestem látásán. Izgatottságtól feldúlt arczczal, vérben forgó szemekkel ront be s anélkül, hogy reám egy pillantást vetne, nagy hanggal elkezd:

— Hát csakugyan úgy volt: a szép madár a mondott időben nem volt az irodában!... Jókor kezd, mondhatom, még sokra viheti... Hanem majd véget vetünk ennek hamarosan... Vagy megszokik, vagy megszökik!...

— Kiről tetszik beszélni, apácskám?...

— Ah, hát már itthon méltóztatik lenni, édes-kedves fiamuram, — fordul felém gúnyosan. — Az ismeretlen nagysám nem vette zokon, hogy oly kevés ideig méltóztatott becses személyével foglalkozni?... Nem?...

— Miféle nagysám, — mondtam egészen meglepetve, — apámat nem értem...

— De én értem ám az ilyenféle urakat. Szerfölött tudják adni a teljesen ártatlant...

— Már engedelmet kérek, apám, — én semmiféle ismeretlen nagysámmal nem szoktam...

— A mai tehát kivétel volt?...

— Ma éppen úgy ott dolgoztam irodámban, mint máskor... tehát...

— Hallatlan gyalázat! — csapja össze apám kezét, — még a valódi tényre szemben is, nem áll hazudni... még ilyen elfajult...

— De apám, én Istenemre!...

— Mit, — lobban fel mérgesen, — még mered tagadni, hogy az előbb egy színészholgygyel mulattál, mi!...

— Színészholgygyel!... Szent Isten, hogy kell sokszor a legártatlanabbnak is hamis gyanúsítások alatt...

— Ah!... ne halljam az ilyen álszenteskedéseket! — rivallt rám mérgesen... Nagyon jól ismerem, — bár még jobban ismertem volna az ilyenfajta gavallérokat... Korhely, családgyalázó betyárok, csak azért nőszülnek, hogy két bolonddal több legyen a világon, egy jó bolond asszonnyal, aki minden kényekedvét megtegye a sihedernek, s egy vén bolond apóssal, aki mindig tele tárczát tartson az orra elé, hogy aztán mással élhesse világát! Azt gondoltam, mindjárt a guta üt meg dühömben, midőn leányom sirva fut haza, hogy barátnéja ma délután azt ujságolta neki, hogy Viki egy színészholgygyel pezsgőzik a Pannóniában... Szerencsétlen lányom arczán már egypárszor némi nyomát vettem észre, hogy sejt valamit, aminek nem kéne úgy lenni, de ez alávalóságára még gondolni se mertem!...

— De apám, szeretnék én annak a szemébe nézni, aki ezt az aljas rágalmat szemembe merné mondani!...

— Csak lassabban, az a nagy tűz úgy sem bizonyít!...

— Barkóssyné volt ma délután urával a Pannóniában s annak volt szerencsése láthatni a boldog idyllt!...

— Hát ez, Istenemre, — mondám könnytel szemekkel, — csak aljas ráfogásból, vagy elismerésből eredhet, mert én egész napon át a hivatalban dolgoztam, kivéven azon néhány percet, mit hivatalos ügyben, no meg a csemege-üzletben, távol kellett töltenem...

— Semmi ráfogás, semmi elismerés!... Barkóssyné, — ki különben elég szavahihető, — még meg is szólított s néhány szót váltottatok, tehát eléggé bizonyos lehetett a személyiség felől. A csemege sem sokat bizonyít én előttem. Az ilyenfélék nagyon jól tudják, mivel lehet az asszony előtt kedvességet színlelni, melylyel különben csak fátyolt szőnek szeméire... Hanem egyszersmindenkorra vegye tudomásul, édes fiamuram, — folytatá, elém állva fenyegetve, — hogy ha még egyszer hallok „valamit”, hát Tigris Márton nevemre esküszöm, hogy én is szemébe nézek ám valakinek, de annak aztán Isten legyen irgalmas!...

E pillanatban érkezett egy levél Barkóssynétől, mely ezzel kezdődik:

Kedves Barátném Eliz!

Már egy hete szüleimnél vagyok Selyemváron. Engedj meg, édesem, hogy mamácskám rosszullete következtében hirtelen, minden búcsúzás nélkül kellett elutaznom... stb.

— De hát — kértem megkönnyebbülve, — ha Barkóssyné már egy hete nincs a fővárosban, hogyan lehetett ma délután a Pannóniában s Elizkémnél?...

— Az ám! Csodálkozték anyósom.

— Persze! Csendesedett apósom.

— Az igaz! Tűnődött feleségem.

Néhány percznyi csend után nóm fejéhez kap s fölkiált:

— Jaj Istenem! Vikikém, ebéd után, amint elmentél, ledőltem delelni, bizonyára álmodtam ám én az egészet!...

Még nagyobb csodálkozás.

— Ugy, akkor hát édes fiaeszkám, — mondá apósom, kezemet megrázva, — nem szóltam egy szót se!

Feleségem azonnal talpraugrott, én meg a nyakába s apró fogaival csak úgy ropogtatta a finom csemeget.

Öreg költőnek.

(Pályamunka.)

Jelige: *Nem úgy van már,
Mint volt régen.*

1. Mondd csak, öreg költőm, Minő varázs vert meg? Oly erőtlen vagy, mint Járni kezdő gyermek; Aki most tanulja Ezt a mesterséget, S minden lépésével Hibás útra téved.	5. Bár az egész földön Babérerdő nőne, Már neked nem jutna Egy szál se belőle; Nézz csak körül, mennyi Pusztá homlok várja, Édes, öreg fejem, Ne számíts te rája.
2. Bár igaz, hogy régen Hallgató ajakkal, Néma csüggedésben Talált este, hajnal. De hisz a madár se Zengi dalát folyton, El-elpihen olykor Enyhet adó lombon.	6. Új nemzedék támadt, Sírbadólt a régi — A te nótádat Nincs már, aki érti; Mert, mi egykor tetszett, Csak unalmas már ma: Holdvilágnál zengő Mélahangú hárfa.
3. Mégis, — látod, — kissé Különös ez tőled, Aki egykor szinte Uraltad a földet: Hogy úgy félre ültél, Mint az öreg szarka, Kopott, ócska tollal, Búsan elhagyatva.	7. Kivénültél, pajtás, Ez a baj itt, látod, Hajító fát sem ér Ócska nyafogásod; A te nótád nem kell, Rég idejét múlta, Fogadd meg tanácsom, És ne is kezd újra.
4. Értelek én, öreg, Hogy miért e bánat, Mely szívedben, mint a Vad zivatar, támadt; Értem szenvedésed, Értem hallgatásod, Dicsőséged sírját Készítgeted, ásod.	8. Ne higgy te a kaczer, Napsugaras nyárnak, Nem a te idő ez, Más csillagok járnak; Őszi szél kavarja Kósza felhők rongyát, Ami elmúlt, többé Vissza nem jö hozzád.
9. Legjobb, ha elnémúlsz, Bárha szíved fáj is, Nem használ itt sem könny, Sem érzékeny frázis, Vigasztalódj: ez a Vén poéták sorsa, Egymásután szépen Így megyünk el sorba!	

—✦— RÓZSASZÜRET KOR. —✦—

Mindennapi történet.

Írta: **Dr. Molnár Gyula.**

Nulus Agerius jogász volt; Numerius Negidius ellenben philosophus.

Agerius még csak a római jogot, Negidius ellenben már Schlegel és Kantot tanulmányozta. Ebből következik, hogy Agerius sohase képzelte volna, miszerint vindikáció ellenében valaki mást is tehet, mint kontravindikációt. Negidius, az alperes, pedig föltette sokat épített a „reine Vernunft“ ra. De lássuk, melyiknek volt igaza?

Agerius a juscivilében nem talált egyetlen paragraphust se, mely megtiltotta volna neki, hogy egy Paulin néven emlegetett leányka iránt gyengéd érzelmeket tápláljon szívében. Negidius sem talált a nehézkes Kant „Metaphisiká“-jában olyan állítást, mely Paulin kisasszony iránt érzett szerelmét kárhóztatta volna. S minthogy egyrésztől sem tűnt fel valamely morális akadály mindkettő egyenlő mérvben, egyenlő joggal lett szerelmessé egyetlen ideáljába: a szép Paulin kisasszonyba.

Elején rendén folyt a dolog.

Negidius melegen udvarolt szíve bálványának, Agerius forrón vallott ugyanannak kiirthatatlan szerelmet.

Paulin kisasszony azonban sem a jus Romanum, sem Kant és Schlegel elveit nem ismeré. Nem is kutatta ezek szerint, mi a jogos s mi az igazságos? 16 esztendő lányka volt, aki tudta, hogy Negidiusnak még csak két éve van hátra tanulmánya bevégezésére, míg Ageriusnak hat. De azt is tudta, hogy az életben mindig nagyobb értéket képvisel egy doktor juris, mint egy szerény diák-fejedelem. Csakhogy ép ez a tudat zavarta meg szívet, — esztét nem. T. i. szíve már most nem tudta, melyik felé hajoljon, míg esze bölesen a neutrális tért kereste. A két esztendő rövidsége ellenében a szérény állás, a hat esztendő hosszúsága ellenében a magasb cím: váltakozva harcolt. Paulin kisasszony esze azt határozá, hogy míg döntő határozatot képes hozni, egyenlő odaadást tanusítson imádói iránt. S a leányka egészen a mai kor szülötte volt. Nyilvánvaló volt előtte, hogy egy leánynak a társadalomban legelső útja: a férjhezmenés. Megparancsolta tehát szívének, hogy néma legyen, amíg az első czélját el nem érte. Ma így van divatban, hogy előbb házasodnak, azután szeretnek.

Valamely jól nevelt leányka a férfiak ellenében csak úgy védheti magát, hogy két „választ“ tanul be. T. i. minden vallomásszerű állításra azt feleli: „szép bók“ . . . A tulajdonképeni vallomásra azt feleli: „beszéljen a mamával“ . . .

Paulin kisasszony egész a kétségbeesésig üldözte imádóit ezzel a „választ“-szal. Sem Agerius, sem Negidius soha nem tudott olyan szívhezszóló vallomást tenni, hogy ne lett volna rá a stereotyp felelet „Köszönöm a bókot“ . . . S mit használt, hogy az egyik a Corpus jurisra, a másik valamennyi philosophusra esküdött, hogy nem bók amit mond, hanem szent valóság. Paulint semmi a világon nem tudta abbéli hitében megrendíteni.

Erre már azután komolyabbá lett a két imádó. Negidius gyanakodni kezdett Ageriusra, az pedig viszont Negidiusra. Egyik a másikra. Egyik a másik lépteit Argusként vigyázta.

S amint azután szilánkot kapott a szerelemföltés, feledve lett a jus Romanum, s feledve lett a „reine Vernunft“.

Negidius egyszer látogatást kapott Ageriustól. Mintha a jus a philosophiát látogatná meg.

— Mi ismerjük egymást, — szól Negidius a magát bemutató Ageriusnak.

— Nekem is úgy tetszik, — válaszolt az zavartan.

— Én önt igen gyakran látom — y Paulin kisasszony nál.

— És én önt még gyakrabban.

Rokona ön ezen urhölgynek?

— Én nem.

— És ön?

— Én sem.

Hosszu szünet állott be. Ageriusban fölébredt a jus Romanum, Negidiusban a „reine Vernunft“ . . .

Miután ön nem rokona ezen tisztos hölgynek. — szólalt föl végre Agerius, — világos, hogy más egyéb vezérli lépteit hozzá, s ez a más egyéb: a szerelem.

Erre Negidius a következőképp replikázott:

— Jóllehet, ön a logikát semmire sem becsülé, — igaza van, mert én szerelmes vagyok valóban. De logice: minthogy ön e dolog iránt érdeklődik, minden alapos ok nélkül, világos, hogy ön is szerelmes.

— Nekem semmi közöm az ön logikájához, duplikázot vissza Agerius! de mondja meg, mi jögon táplál ön szerelmet Paulin kisasszony iránt. — A jus kérdezte ezt a philosophiától.

A philosophia nem hátrált meg, hanem erős csapást mért a jusra.

— Nos tehát, ezen tisztos leány engem viszont-szeret.

— Viszontszereti, — kiáltott föl a jogász megbotránkozva, — demonstrálja ezt nekem!

— Én mondom önnek, s ezzel elég.

— S ha én azt állitanám, hogy az a lány engem szeret.

— Akkor kényszerítve volna ezt bebizonyítani.

— De én csak hasonlóképp állítom, s ezzel elég.

— Nos, hát én megelégszem.

— De én nem! — dühösködött a jus, — önnek vissza kell vonnia előbbi állítását.

A philosophia pedig nem lehetett inconsequens. Mindkettő afölött gondolkozott, miképp oldja meg a gordiusi csomót.

— Kétségtelen, — szól Agerius, — hogy mi vetélytársak vagyunk.

— S kétségtelen, — szól Negidius, — hogy mindketten egyenlőképp jogosultak vagyunk.

— Világos, hogy szeretjük a lánykát.

— S világos, hogy a lányka csak egyikünket szeretheti.

— De melyikünket?

Ismét kínos pausa állott be. A jus azon töprengedett, mint lehetne e kérdésre megfelelni. A philosophia pedig egyáltalán lehetetlennek tartá ezt.

Végre Agerius így szól:

— A lányka nem tud közölünk választani.

— A lányka egyenlőképp szeret bennünket.

— De csak egyikünk lehet boldog.

— Egyikünknek le kell hát mondani.

— De melyikünknek?

Ismét hosszú szünet. A jus végsőt határozott. Tulakart tenni a litis contestation.

— Verekedjünk meg!

A philosophia elevenét érzi tapogatni.

— Megverekedni? az elvem ellen van.

— Magyarázza meg.

Negidius fölegyenesedett. A „reine Vernunft“ szólani kezdett:

— Ön nekem párbajt ajánl! Miért? Mert mindketten egy lánykát szeretünk, aki nem tud közülünk választani. Miután egyikünknek le kell mondania, de azt egyikünk se hajlandó megtenni, — kell bizonyára oly eszközzel élnünk, mely e vitát a legigazságosabban dönti el. Tény az, hogy én szerelmes vagyok s boldogtalan, ha szerelmem tárgyát nem bírhatom, viszont ön is úgy. Itt tehát a párbaj, mely egyikünk életét oltja ki: a leghelyesb eszköz. De várjunk csak. Nekem vannak szüleim, rokonaim, ismerőseim; önnek is. Ha elbuknám, nagy fájdalmat okoznék ezeknek s úgy ön is. De én nemcsak szerelmem s ezzel boldogságomnak, én a társadalomnak is tartozom élni. Ami életemet illeti tehát, nem rendelkezem fölötte. És senkise, kivéve a véletlen, a sors, vagy az Isten. Az emberi létek össze vannak kapcsolva egymással. Láncszemek, melyeket nem szabad az embernek megbontani. Elég siralmas, ha megbontja a sors. De lássuk a párbajt. Bizonyos, hogy a két ellenfél közül egyik vagy jobban kezeli a fegyvert, vagy mindketten egyenlők ebben. Az előbbi esetben a párbaj gyilkosság, mit nem kell hosszasan bizonyitanom. Az utóbbi esetben, ha minden jogszerűen folyik, mint kell is, hogy jogszerűen folyjék: a véletlen dönt. Ha pedig a véletlen kezében van ez, mért kell a véletlent arra felhívni, hogy egyikünket szemelje ki halálra, midőn emberiségi szempontból élni mindkettőnknek kell s a vitás tárgy — nem maga az élet. A véletlen — miután két, egyenlőkép jogos fél között választ, csak azt cselekszi, hogy egyiket megfosztja jogától, hogy a másik azt háborítatlanul gyakorolja. Tehát a véletlen csak a jogot fosztja meg s adja egyszersmind. Ostobaság lenne, ha e joggal egyszersmind életünket is a véletlen elébe dobnók.

A jus elnémult e szavak hallatára. Ugy tetszett neki, mintha kivetkőzötték lényéből. Mert mindezt be kelle látnia. Sőt neki kell vala ezt állítani. S most úgy áll itt, mint aki vagy meghódol, vagy ellentáll.

A philosophia folytatata:

— Miután Paulin kisasszonyt birni akarom s ön is: egyikünk sokat akar. Kérjük hát fel a véletlent, hogy válasszon közülünk. Amelyik iránt kegyes lesz, az folytassa udvarlását az említett kisasszonynál mindaddig, míg célhoz nem jut; a másik pedig feléje se közeljék többé.

A jus fölemelé kezét — és parolát adott a philosophiának.

— Ugy legyen, — szolt a jogasz. — De hol vegyük a véletlent?

— A zsebemben van, — szolt a philosoph triumphiális arccal, s mélyen zsebébe nyult, homnan egy fényes 20 fillérest vont elő.

— Fej vagy irás? — kérdezte a jogásztól.

— Fej! — válaszolt az.

A philosoph felhajtá a végzetes pénzdarabot; az lehullt és Schlegel, Kant s hol vagytok ti bölcsek annyian! . . .

A jogász győzött. Vajjon ugy-e?

A philosoph: mert neki megmaradt az élete . . .

S Paulin kisasszonynak már most csakugyan várni kell 6 hosszú évig . . .

SZECZESSZIÓS GONDOLATOK.

Az angyalok a szárnyaikkal csapják a szelet, a mi fiesuraink meg szavakkal.

Addig üsd a vasat, amig bírod, mert ha ki is hült a vas, azért még ütheted.

A HEGYEN.

Boldog vagyok itt a hegyen,
Lelkem csapong, tán ott megyen
Azon a báránnyellegen.

Boldog vagyok, nem fáj szívem,
Míg a szél itt susog velem
És megfésüli a fejem.

Oly egyszerű e táj, olyan
Kopár, olyan virágtalan,
Csak túske, csak zord szikla van.

Csak túske, csak sárgült fűszál,
Hajladozik a lábamnál:
Egy mennyország milyen kevésből áll!

BÉKÉNYI ORION.

HERVADT VIRÁGOK.

Irta: Szigeti J. József.

Mikor az íróasztal fiókjából gyönyörű kis dobozt vett ki, kebléből sóhaj emelkedett fel, bánatos szeméből könnyeseppék peregtek alá halvány arczára.

Oly szép volt ez a leány néma fájdalmával!

A fiatal arc még érdekesebbé lesz, ha az üdeség és ifjuság bájjával a bánat boruja vegyül.

A leány mohó sietséggel bontotta föl a dobozt, melyre ez a szó volt írva: Emlékeim.

Édes titkai voltak ezek: hervadt virágok, megsárgult levelek elrejtve a világ szemei előtt, mintha félne a leányka, hogy elárulják őt.

Hervadt virágok! Mily pompásan virultatok egykor, mily részegítő illattal vettétek körül urnötöket! . . . És most? . . . Az illat elszállt . . . lankadtan, kiszáradva hajtjátok le fejeteket . . . Talán keseregtek a multon, azon a szép multon . . .

Tavasz van.

Mily alkalmas idő ez az ábrándozásra! A természet ébredése keltegeti a szívet, hogy ő is ébredjen; a madarak éneke a már felébredt szívet elandalítja, ismeretlen érzelmeket csalva ki belőle és mikor a korány zöld pázsitot varázsol elő, akkor az ifju szív érzelme is kizöldül, remények között virul. Így ébredt öntudatlanul Olga szívébe is a boldogság reménye.

Ott van egy hervadt virág az emlékek között. Ha az beszélni tudna! . . . Elmondhatná, hogy többi társai között illatozott, míg egy ifju nem jött hozzá. Sokáig nézte őt az ifju. Talán sajnálta? . . . Mégis letörte.

— Gyönyörű virágszál, — mondá résztvevőleg — megfosztottalak éltető gyökeredtől . . . Rövid lesz már életed . . . De ne keseregj azért, kedves virágszál . . . keblén fogsz virítani . . . Elhervadsz bár, de elhalásod irigylésreméltó lesz . . . perczeid megszámlálvák, de e perczek egy hosszú élet gyönyöreit rejtik magukban . . .

A virág aznap és másnap is a leány keblén díszelgett. Mily büszke volt az a virág! Szinte feledé végzetét. Harmadnap a lányka ismét fel akará tűzni, de elszomorodott. A virág el volt hervadva.

— Meghalt! — suttogá és bájos arcza elsötétült és csak lassan nyerte vissza vidám kifejezését.

Rágondolt, Dezsőre, aki azt mondta a virág átadásakor:

— Olga, a virág elhervad, még az is, melyet én adok, amely édes érzelmekről mesél. Gyarló virágocska, te, mikor az ébredő érzést jelképezed, még ilyenkor sem vagy megóva az elhalástól? . . . Nemde, azért nem dobja el e virágot, Olga? . . . Ne tegye ezt . . . Az elhervadt virág emlékeztesse arra, hogy ifjuságom virágkora is elhervad, ha magától, édes, el kellene szakadnom . . .“

— Barát, vagy ellenség? —

Még akkor nem értette a leány Dezsőt, de a szíve kéjesen megdobogott.

* * *

Még egy hervadt virág.

Mikor ez a virág illatot lehel, mikor ezt Olga keblére tűzé: akkor még az a kebel a szerelem üdvét rejté magában, csaknem kicsiny volt arra, hogy annyi boldogságot befogadjon, amennyi egy leányszív első szerelmével oda beköltözik. Ismeritek-e azt az érzést, melyet a leány még nem tud megérteni? Ismeritek-e azt az érzést, melynek jogosságát retteggve ismeri el a leány, mikor megtudja, hogy egy új világ áll előtte, mely vonz, esábit és melybe belépni mégsem merészel, mert nem tudja, hogy neki oda belépni nincsen-e megtiltva? . . . Ó, ismeritek-e ezt a legszebb álmot, szivárványszínű érzést: az öntudatlan szerelmet? Csupa méz, nektár és ambrózia . . . A keserv csak később ön, mikor már érti azt az érzést, mely lelkét betölti,

tudja, hogy ez az első szerelem, amely édes testvére, a viszontszerelem után eped. Csak mikor ezzel az édes testvérrel egyesül, akkor ömlenek ki a már édes, keserű érzés keserveseppjei, hogy az első, a legelső csók már csak az édesség legédesebbjét izleltesse meg a két egybeforrnt lélekkel.

Hervadt virágocska, te voltál tanuja annak, mikor remegő úrnőd Dezsőjének vállára hajtá szép fejét, mikor az ifju ajkával érinté annak a fejcskének éjsötét fürteit, aztán a szépszabásu homlokot, majd a kipirult arcot, míg az ajk az ajkhoz tapadt . . .

Virágocska, nem eme csók heve okozta-e elhalásod?

* * *

Te is az emlékek közt vagy, hervadt nefelejt? Reád pedig nem volt szükség. Mikor két szív közül az egyik ingadozik, neked csak akkor kell megjelenni ár-tatlan arczoddal. Az ingadozó észrevesz: észébejutnak ama perczek, melyeket feledni sohasem lehet.

Olgánál neked, nefelejt, nem ez a szerep jutott. Ő nem ingadozott és Dezsőjének szerelmét naponta fokozódni látta.

Szomorú emlék fűződik hozzád, nefelejt.

Dezső súlyos beteg lett. Olga könnyáztatott szemekkel ült ágyánál. Hogy ezek a könnyek, a végtelen szerelem, nem gyógyíthatják meg a beteget! Gyarló test! A lélek, a szív gyönyörben úszik és te megrontod az élet harmóniáját? De nem fogsz diadalmas-kodni . . . Nézd, az a beteg ifju főlemelkedik, meg-ragadja az ágya mellett ülő halvány leány kezét, azután szóltanul nézi sokáig, míg ajkai megnyílnak és önkénytelenül suttogják:

— Így boldogság még meghalni is.

Szomorúan feleli a lányka:

— Ha téged nem láthatlak, Dezső, akkor bár késik a halál, azért szívem mégis halott lesz.

Az ifju a még mindig kezében levő fehér kezeckéket ajkához emelé és csókokkal árasztva el, suttogá:

— Ó, leány, ne szeress engem ilyen nagyon . . . Nézd csak arczomat! Nem ijedsz meg tőle? Hol találod azon az ifjuságot, az életet? Lásd, előtted a világ még virágos-kert, melyben nincs helye a hervadásnak, körülöttes virul minden és te kikeresed az egyetlen hervadásnak indult életet. Miért fűződ épen hozzá boldogságodat? Szíved még a gyönyör után eped . . . keresd azt . . . Igyekezz rólam lemondani . . . Megelégszem én azzal is, ha olykor reám gondolsz . . . Ott van két nefelejtsszal . . . Kérlek, hozd csak ide . . . Köszönöm . . . Engedd, hadd tegyem egyiket a szíved fölé, a másikat pedig szívemre . . . Tartsd meg azt a nefelejtset, én is megtartom az enyémet . . . E nefelejtset majd síromba is magammal viszem, hogy örök álmom édesítse meg az a tudat, hogy ennek testvére nálad van . . . Ha majd mást szeretsz, nézd meg e virágszálat . . . ejtsd ki nevét, mely szívem vágyát visszhangoztatja, azt kérve csak tőled, hogy el ne felejt!

Hogy meddig beszélt még az ifju, Olga ezt nem tudta, mert eszméletét veszté.

Mikor magához tért, szivetrázó sikoltásban tört ki. Dezső, a szeretett ifju elnémult örökre.

* * *

Olga nem hazudott. Szíve meg van halva. Egyedül emlékeinek él.

A nefelejtsszalát mindennap kezébe veszi, megcsókolja, mely csókot talán érzi ennek testvére is, amely a temetőben nyugszik, azon a kihült, de még ott is szerető szíven.

— * * * —

Virágos kertben.

Üdvözöllek bájaidban
Gazdag, ékes nyári regg,
Szépséges virágid arczán
Még az éj harmatja rezg.
Szépséges virágid arczán
Éj harmatja arra vár,
Hogy majd felcsókolja onnan
A szerelmes napsugár.

Fény dereng a kelet ormán,
A nap jöttét hirdető.
Rózsa, liljom, szegfű, jázmin,
Suttogják: „Ez ő, ez ő!”
Nemsoká kell epedniök,
Gyorsan rákerül a sor,
A kelő nap égő ajka
Ajkaikkal egybeforr.

Egybeforr a föld az éggel,
A nap fénye, melege
Tért betölt, s fellélekzik a
Teremtmények serege.
A madárnép dalra zendül,
A virágok illatát
Fürge szellő kapja szárnyra,
Halmon, völgyön szállva át.

Mily felséges, ragyogó kép!
Mily igéző pillanat!
Elmereng a mult emlékin
Lelkem a varázs alatt:
Midőn Amor kis nyílával
Sok, sok évvel ezelőtt,
Éppen a virágnyíláskor
Két rajongót szívbe lőtt!

Hány nyílat lőtt már azóta
A szeretők szívébe
Ámor? És hány megsebzett szív
Gyógyult már azóta be?
Hány begyógyult, hány elvérzett
És hány életben maradt,
Szív változott érzékellen
Hústömeggé azalatt?

Érzékellen hústömeggé!
Ám, én abban nem hiszek,
Hogy az évek sokasága
Mebénít minden szívet.
Áll ez arra, csakis arra,
Az élvsóvár lényre, ki
Ifjúsága virágait
Gyökerestől tépte ki.

Mert nem annak áll a világ,
Ki a virág illatát
Mohón szívja, s könnyelműen
Tékozolja tavaszát;
Hanem annak, kinek fejét
Borítsa bár hólepel,
Az életnek örömeit
Vidám szívvel költi el.

Ovd azért a gyújtalékot,
Mig szívedben a tűz ég,
Bajos tüzet éleszteni,
Ha már nincsen gyújtalék.
S amely szívedben nem emésztő,
De élesztő láng lobog,
Nem alszik ki annak tüze
Addig, míg a szív dobog.

Beteg lélek veszi bajnak,
Hogy vele a föld forog,
Soká élni, vígan élni,
Az a fő és bölcs dolog.
Többérő a tartós öröm,
Bárha cseppenként fakad,
Mint elégni élvezek lángján,
Lepkeként egy perc alatt.

Ne siess hát az étellel,
Mely virágot szórja rád,
Nem kell félned, hogy elfusson
Előled a túlvilág.
Szép az élet, s bölcs végzeted,
Ha már beléhelyezett,
Vedd ki annak örömeiből,
Mig csak lehet, részedet!

Ács Ferencz.

A kis táncosné ugrása.

— Humoreszk. —

Írta: **Tölgyesy Mihály.**

(Pályamunka.)

Még nagyon kicsike volt, alig látszott ki a földből s máris nagy jövőt jósoltak neki a gyönyörű szeméiért és az eleven eszéért. Mindakettő oly tulajdonság, ami sokat jelent egy művész-családban.

És a Turjayék telivér művész-családnak tekintették magukat, mert a papa színházi kritikákat írt, melyek sohasem láttak nyomdafestéket, a mama pedig ruhatárosné volt a nemzeti színháznál.

Voltaképp azonban nem erre voltak ők büszkék, hanem az ősi nemzetségükre. Turjay egyenesen Tuhutum vezértől származtatja le magát, aki a történelemben Töhötöm név alatt is előfordul, ami mai kiejtés szerint annyi, mint: tehetem.

Ez a vitéz bácsi alighanem attól nyerhette nevét, mert mindenre azt mondá: tehetem! Hogy miben virtuskodott a szürke ő, erről nem beszélnek a régi krónikák, de meg lehet tudni az utódok tetteiből.

Igy például hősünk nagyapja, mikor vadászkutyáit sampányerben fűrésztötte, az ilyenre azt mondogatta: tehetem! Mikor százas bankóval gyújtott két forintos havanna-szivarra, erre is azt mondta: tehetem! Mikor a kártyaasztalnál egy ültében elvesztett harmincz, negyvenezer pengő forintokat, arra is büszkén mondá: tehetem!

Bezzeg, a mi Turjay bácsinknál az ellenkező járja! Ő nála ez a mondás lett állandóvá: nem tehetem! Négylovas hiatóban vagy csak konflisban is járni? Nem tehetem! Sampányert inni? (kutyafűrésztésről nem is szólva) nem tehetem! De még egy nyomorult színházi kritikát se írhat a családjá miatt!

Pedig, hej, de sokszor viszket tollának a hegye, de sokszor szeretné ezt vagy azt az új darabot lerántani, ezt vagy azt a művészt amugy istencen megtánczoltatni, — de nem teheti, nehogy családjá még ezt a sovány kenyeret is elveszítse.

Mindezeknél az okoknál fogva, a vén oroszán csak a józsefvárosi tizenkettedik számú asztaltársaság esendes összejövetelén pattog. Ott adja ki mérgét a mai czudar viszonyok fölött. Ott dörgi el mindennapi gondokait. Ott hallja a józsefvárosi burger az igaz magyar nemzet, nincs magyar színműirodalom, nincs magyar drámai művészet! Ennek a korcs nemzedéknek csak Ibsen kell, aki egy eszelős, hiú bolond és Duscéért rajong, aki csak egy képzelődő hiszterikus, talián asszony!

Ilyenkor dühösen rázza szakállát az öreg, összeszorított ökleit a levegőben rázza s fogait csikorgatva, kiáltja:

— Hej, csak legalább egyszer önthetném ki mindazt, ami már évek óta összegyűlt a bögyömben! Csak én magyarázhatnám meg egyszer ezeknek a silány epigonoknak, hogy mi az igazi drámai művészet vagy mi a tragikum! De nem tehetem! Hallgatásra vagyok kárhoytatva, nehogy családom kenyerét veszítse.

E sovány kenyéren Turjay bácsi a hízás terén oly rekordot ért el, hogy a nemzeti színház portása (ma már az operánál van), bizvást elbujhatott mellette.

A családját imádta. Az asztaltársaságnál, mikor már a tizedik halbszeidlit itta, nejről sohasem beszélt másképp, mint: imádott nőm:

Mikor a kis lánykája hébe-korba érte jött, a vén oroszán tüntetőleg juhászodott meg a kis csöpp előtt és

szó nélkül engedte magát hazavezettetni, akárhogy volt is nekibőszülve. Mindig azt mondta: isteni szikra lakik benne, meglássátok, egykor ragyogó csillag lesz belőle!

És homlokon csókolta a csillagjelöltet, minthogy a Múza szokta homlokon csókolni nagy választottait.

Mikor ez a csepp tizéves lett, már tenni kelle valamit, mert óriás tehetségével kezdé szétfeszíteni a szűk lakás falait és világot kért.

A mama ugy vélekedett, hogy be kell adni a színésziskolába a drámai szakba.

— Mit? A drámai szakba? — tört ki Turjay bácsi. — Mit beszélsz, asszony, vagyis imádott nőm! Drámai művészet nincs — nem exisztál! Üres gesztusok, hiú deklamálás, világbolondítás az egész! Ilyenre nem neveltem a lányomat. Hanem lesz belőle táncosné! A tánczé a múlt és a jövő! Az egész világon mindennütt, még a legvadabb népeknél is, napirenden volt és van a táncz. Heródes leánya tánczával bájolta el tulajdon édesapját és ezzel kivitte nála, hogy a szigorú erkölcsbíró Keresztelő Szent Jánost lefejeztette! Olgából tehát táncosné lesz! Ő ezzel fogja meghódítani a világot! A tánczban van élet és valóság! A kecses mozdulatok bája ellenállhatlanul hódít! Ugyan nézzétek a vén rouékat, hogyan fegyverzik fel szemüket, mikor a táncosnék serege végiglejt a színpadon! Én állítom, hogy nagyon ügyefogyott táncosné az, ki a balletnél szerencsét nem csinál.

A vén oroszán keresztülvitte akarát: Olgát nem a színésziskolába, hanem a ballethez adták be növendéknek.

* * *

Azóta elmúlt öt esztendő. Turjay bácsi őseihez költözött, egyébként semmi változás nem történt a családban.

Olga pompásan tánczol. Van benne lélek és tűz! Emellett gyönyörű alak. Igazi kis remek a maga nemében. Nem vaskos, de csupa elegancia és báj. Tud lelket önteni a tánczba, mozdulataiban van ritmus és költészet.

És mégis havi tizenöt forintnál nincs nagyobb gázsija! Czípőre és ruhára talán épen kifutja! Én Istenem, azelőtt öt esztendővel még ennyi sem volt! Egészen a mama keresményéből éltek, sőt még a papának a mindennapi tiz félmeszelyét is abból kellett fedezni.

Most azonban megdrágult az élet, ruhára is több kell, idők folytán sok mindenféle szükséglet merült föl, szóval nagyon üdvös lenne, ha a gázsit fölemelnék.

Sok tanakodás és hosszas küzködés után, Olga végre kihallgatást kért a balletmestertől és irulva-pirulva adta elő kérelmét.

— Hm! — nézett végig rajta a hatalmas ur. — Gázsifölemelést akar? Ugyan mi alapon?

Olga dadogva rebegette el az ilyenkor szokásos mondásokat, ugymint: hosszas és kifogástalan szolgálat, nehéz megélhetési viszonyok, a családfentartó hiánya és így tovább.

Mindezekre a köszívü balletmester csak a vállát vontá.

— Nagyobb gázsit akar? Hát melyiknek van itt nagyobb gázsija? Némelyiknek még akkora sincs, mint magának! És mégis mindegyiknek vannak boutonjai, karperecei, szép ruhái stb. Lelkem, a balletnél nincs gázsifölemelés. Az nem létezik! Aki nem tud megélni — magára vessen!

Olga lesujtva távozott. A remélt gázsifölemelésből nem lesz semmi. Pedig mennyire számítottak rá.

A többletnek már lett is volna helye! A mamának lett volna egy régi kedvencz vágya, de már most arról is végkép lemond.

Nyomorogni tovább, ez az ő sorsuk! De Olga nem mondott le minden reményről és egy szép napon magánál az intendánsnál jelentkezett, aki a nemzeti színház régi hagyományaihoz képest gróf volt és kitünő dilettáns.

A nagyur kegyesen fogadta őt és meg is hallgatta. A végén hozzálépett és a szemébe nézett. Szakasztott oly szavakkal élt ő is, mint a balletmester, csak valamivel udvariasabb volt, mert nagyobb ur volt.

— Hm, kegyed nagyobb gázsit akar? De édes lelkem, ez nálunk nem szokásos, legkevésbé a balletnél! De mivel indokolná kérelmét?

— Szegények vagyunk!

A gróf ur csodálkozva nézett rá. A balletnél szegény valaki? Jobban megnézte ezt a fehér hollót, aki a balletnél szegény marad. Pedig mily csinos! Gyönyörű, fiatal üde arcz, lágy, fényben uszó szemek, nagyszerű termet!

— Csodálkozom, nagyon csodálkozom! — mondá fejét rázogatva. — Ily szép, fiatal és mégis oly szegény...

A grófi intendáns oly különös hangon mondta ezt és oly különösen nézett Olgára, hogy ez mélyen pírulva, elfutott.

A remélt gázsifölemelés végkép kútbaesett! — Harmadnap egy libériás inas csengett lakásuk ajtaján. Nagy csomag volt a hóna alatt, melyet be akart adni. Turjayné nem fogadta el.

— Barátom, maga alighanem eltévesztette az ajtót!

Az inas felnézett az ajtószámra.

— De igen, — mondá. —

A csomag idevaló!

— Nem rendeltem!

— Ajándékba küldik ezt, kérem.

— Mi nem szoktunk elfogadni ajándékot! — jelenté ki Turjayné büszkén és az ámuló inas orra előtt bevágta az ajtót.

Az inas háromszor is bekopogtatott, mindig más, más és terjedelmesebb csomagokkal, de mindhiába, Turjayné nem látított, sőt utóljára durván utasította el a tolakodót.

— Mondja meg küldőjének, hogy mi tisztességes család vagyunk! Ajándékaival próbáljon másutt szerencsét!

* * *

Azóta egy félév mult el. Olga a meghiusult gázsifölemelés daczára, igen szorgalmasan teljesítette kötelességét. Egyszerre azonban elmaradt anélkül, hogy betegget jelentett volna.

A balletmester dühös lett és mindjárt feliratta. Gázsifölemelést mert kérni és ily hanyag? Majd adok én neki! Büntetésből félhavi gázsiját levonom!

Mikor negyednap sem jelentkezett, a balletmester nagy dühösen ráküldte a hivatalosolgát! Ez mégis hallatlan vakmerőség! Nem is tartja érdemesnek az embert arra, hogy legalább izenne. No várj, várj!

Egy óra mulva a szolgál nagy lelkendezve tért vissza.

— Tyü! — kiáltá a maga módja szerint, — az Olga kisasszony nagy ugrást tett ám!

— Hogyan? Leugrott a lánchídról a Dunába?

— Oh, dehogy!

— Avagy talán a negyedik emeletről az utcza kövezetére?

— Oh, dehogy, dehogy! Fölfelé ugrott!

— Bolond! — fakadt ki a balletmester. Csak nem a földszintről ugrott föl a negyedik emeletre?

— Még annál is nagyobbbat ugrott!

Tegnap jegyezte el őt az intendáns ur ő méltósága. Tableaux!

FOGADÁS SZÍVEKRE.

(Regény.)

Irta: Lónyay Margit.

(14.)

V. A szökevények.

N szép leány meglátva a szeretett ifjút, keblére borult s zokogásba törve, rebegé:

— Vége, vége, válnunk kell, nincs mód, hogy boldogok lehessünk.

— Nyugtasd meg dobogó szivedet, — kedves Elzám, — biztatá Kardoss, aztán folytatá:

— Semminek sincs vége, mi boldogok leszünk, csak neked erős akaratodnak kell lenni, csak tanácsomat kell elfogadnod s mi boldogok leszünk.

Elza tagadólag rázta fejét, aztán szólt: „Mindent megtennék, hogy boldoggá tegyelek, de nincs reá mód.”

— Van, csak akarnod kell.

— S mi volna az?

— Atyád jószerivel nem adja beleegyezését, kényszeritenünk kell őt arra.

— A kényszerítés nem áll egyikünknek sem hatalmában.

— Egynek magának nem, de együttesen működve, kényszerithetjük atyádat, — felelt Kardoss.

— S mily eszközzel? — kérdé Elza.

— El kell határoznod magadat, hogy atyád beleegyezése nélkül is boldog akarsz lenni és engem boldoggá akarsz tenni.

— Abba minden perczen tudok határozni, de ebből még semmi tervet sem látok be.

— Hozzám kell magadat láncoznod atyád tudta és beleegyezése nélkül.

— Nem értelek, szólj nyiltabban.

— Egész nyiltan szólok. Én szabadságot kérek őt napra, távozom a székesfővárosba s téged magammal viszlek, ha atyád megtudja távozásodat, azonnal megadja beleegyezését.

Elza kérdőleg tekintett Kardossra.

— Tehát azt óhajtod, hogy megszökjem veled?

— Ez igaz szerelmed próbája.

Elza egész testében megrázkódva, szólt:

— Megszökjem atyámtól?

— Másként nem lehetünk boldogok, Elza. — Ha

—♦♦♦ A fecske-család. ♦♦♦—

szeretsz, nem állhat utadban semmi, hogy boldog légy, e rövid ideig tartó távollét atyádat meg fogja hajlítani. Elza, szeretsz-e igazán, szeretsz-e úgy, mint én téged? — Van okod ezen kételkedni s e kérdést intézni hozzám? — szolt a leány feltekintve az ifjura s forró ajkát megesókolva.

— Nem, nem kétkezem. Te szeretsz, imádott angyal s mindkettőnk boldogságáért bele fogsz egyezni tervembe.

Tudjuk, mily ábrándos lelke volt Elzának; tudjuk, hogy apját kevésbé szerette, mint anyját, az pedig meghalt, csak Kardoss maradt meg, akin egész lelkével, szívének minden dobbanásával esüggött; — nem tudott magán tovább uralkodni, zokogva szolt: „Veled megyek!”

Most megállapították, hogy holnap este feltíz óra-kor a park hátulsó kapujánál fogja várni Kardoss egy kocsival Elzát, az indóházhoz hajtának s a tizórai gyorsvonattal a székesfővárosba mennek, az apát onnét értesítendik.

Még egy forró ölelés, még egy hosszú lelküket egymásbalehelő csók s a két szökésre elhatározott szerelmes elvált egymástól, hogy holnap este ismét találkozza, boldogok lehessenek, sohasem válva többé el egymástól.

Az ügyvéd pedig miről sem álmodva, nyugodtan feküdt le.

(Folytatása következik.)

Csevegés a „Zöld szalon”-ban.

Szolgálhatok hűsítővel?

Mert bizony jólesőbb dolog a szabad természet ölében, jó hideg sört hörpintgetni, avagy czukrászdában fagyaltszeletekkel hűsítgetni a picziny rózsás női ajkakat, mint akár idegennek, akár boxernek lenni Kinában.

Néhai, jó Bodolay bátyám, — aki tanár vala Mező-Túr városában, — egyszer tréfásan így definiálta a politikát, hogy: „A nagyuraknak azon jogát, hogy a polgárok vérét onthatják felelőség nélkül, — nevezik háborúnak, a háború pedig egyenlő a politikával.”

Ilyen értelemben dühöng most a „politika”. Még nem száradt fel a sok angol és búr vér Transzvámban, már újabb, példátlan vérengzés folyik Kinában.

Messze vagyontólünk, a hosszú czopfok eme hazája, és mégis gyötrő fájdalomra kél dobbanat szívünkben. Embertársaink ezek is valamennyien, akik ölnék és akik öletnek egyaránt és feltör énünkhöz a kellemetlen kérdés: „Miért rosszabb? Miért vérengzőbb az ember az állatnál?”

A legvérengzőbb tigris is csak addig öl, míg étvágát kielégítette, avagy önvédelmének eleget tett és ime a szelid ember, akít homo sapiensnek (okos állatnak) csufol a természetrajz, határtalan a vérengzésben.

Politika! Jöjjön el az idő, midőn a politika az egymást segítésben csucsosodik ki. Háború? Jöjjön el az örök béke ideális ideje.

Minő boldog ma az, ki nyugodtan élvezi a család nyujtotta boldogságát.

Ferencz! Róbert! Hordjanak körül a férfiaknak jó, hideg sört, a hölgyeknek fagyaltot. — (A hónap végén már csak papírból rögtönzött legyezővel szolgálhatnék hűsítőül.)

— Hát édes lelkeim! Tudjátok-e, hogy én nagyon boldog voltam e héten.

— Miért?

Végtelen örültem a sok-sok köszönő- és elismerő-levelnek, amit a *regény új fedeléért* kaptam.

Bizony édeseim, már ideje volt egy lépést tenni a jóizlés felé.

A legszebb köntös is elkopik idővel és bizony a ti lapotok regénytára 20 év óta járt egy ugyanazon köntösben. Azóta változott a divat és a mi izlésünk.

A regény czimlapján diszelve hölgyön, ki türne tovább ósdi frizurát és félkrinolinszámba menő tunikás ruhát? Olyanba az öreganyánk ment első látogatóra Mária Terézia alatt.

Hogy mi adoptáltuk a lapot és vele a czimképen ülő hölgyet, illőnek tartottuk a mai modern izlésnek megfelelő új ruhát szabatni rá és izléses frizurával ékíteni fel.

Ugy-e szebb így a mi adoptált hölgyünk?

Hát még amit olvas? Mert az új, azután megjelenő regényeink szintén elütők lesznek a régiektől. Csak *kitünő* regényeket adunk ezentúl, amelyekben élet vagy, pezseg a vér és hamisítatlan az igazság. Így fog nőni az a „Család”, melyért mi vagyunk! Vizontlátásra! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Rózsaszüretkor. Haza várják az ifjú meny-asszonyt. Az oltártól ide fogja hozni a boldog ara és itt fogják fejről leoldani a szüzi koszorút. Az új pár méltó fogadására leszüretelik a barátnök a rózsákat és rózsagirlándokkal ékesítik a feljáró oszlopait. Rózsás-út vezessen a boldogsághoz.

Szöttépett levél. Mennyi remény, mennyi ábránd semmisült meg e szöttépett levéllel. Érette dolgozott szerényen, hogy mikor hazajön katonáctól, egy pár legyen belőlük. Ébren róla gondolkozott, aludva róla álmodott és míg szerelmének tiszta oltárára helyezte imádoztját, ez rideg levéllel tépi szét egyszerre a boldogságot. Ott fekszik a szöttépett levél. Ilyen hangulatban nem megy a munka és azután nincs már kiért dolgozni.

IRODALOM.

Röser-keringő. *Márkus Aladár* fiatal, tehetséges zeneszerző „*Röser-keringő*” czimen zenedarabot tett hangjegyekre, mely igen dallamos és rövidesen közkedveltségre fog bizonyynyal szert tenni. A fiatal szerző ezen második önálló zeneművét volt igazgatójának, *Röser Jánosnak* ajánlja. (Kapható a szerzőnél. Budapest. VI. Izabella-utca 82.)

Közgazdasági rovat.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz. Folyó évi június hóban 1155 jutalékrész irattatott be és nászjutalékok fejében 39.256 K. 13 f. fizettetett ki.

1900. január 1-től június 30-áig beirt összes jutalékrészek száma 7340 és a kifizetett nászjutalékok összege 233.730 K. 01 f.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

V. F. J. Jönni fog. — **Kánya Lajos.** Türelem. A pályázatok még nincsenek mind leköszölve. — **K. Tivadar.** „Borus idők”. Házi poétánk kissé meggyalulja, és azután jöhet. — **F. Szilágyi J.** Beküldött prózája jó, versei gyengék. Időközönként egy-egy novellával szivesen látjuk. — **G. J.** (E-n.) A szedők Mumusa zavarta össze a számokat. Önben — levele után itélve — egészséges humor lakik. — **Csevegő.** Jó, jött. A sok jeleshez üdvözet! — **Kiss Ernő.** „A kobzos” kedves vers. Sorra kerül.